

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Mgr. P. P.**
bytem X

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. PPR-20415-9/ČJ-2021-990450,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce dne 7. 12. 2020 podal Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „krajské ředitelství“) oznámení o nabytí vlastnictví zbraně podle § 42 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), a žádost o vrácení věci – samonabíjecí pistole, zn. výrobce Mauser, vzor HSc., ráže 7,65 mm Browning, výrobní číslo X (dále též „zbraň“), a o registraci zbraně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Krajské ředitelství usnesením ze dne 14. 2. 2022, č. j. KRPS-248826-31/ČJ-2020-0111IZ, řízení týkající se oznámení o nabytí vlastnictví zbraně zastavilo, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a usnesení krajského ředitelství potvrdil.
4. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žaloba

5. Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je již druhým v pořadí. Prvnímu žalobcově odvolání proti usnesení o zastavení řízení žalovaný vyhověl a věc vrátil krajskému ředitelství k novému projednání.
6. Krajské ředitelství porušilo základní zásady správního řízení. Správním orgánům bylo zřejmé ze všech důkazů, které měly k dispozici, že zbraň se v době, kdy byla předána dne 11. 8. 2020 policii, nacházela na půdě domu, který vlastnil žalobce a jeho manželka a který v té době procházel rekonstrukcí, při níž byla na jeho půdě objevena mezi dalšími věcmi rovněž popsaná zbraň a náboje.
7. Správní orgány požadovaly, aby žalobce konkrétní listinou – kupní smlouvou prokázal vlastnické právo ke zbraní, resp. způsob nabytí vlastnického práva, ačkoli správním orgánům muselo být vzhledem k okolnostem, za kterých se zbraň dostala do dispozice policie, zřejmé, že takovou podmínku nebylo možné splnit. Zbraň nebyla uvedena v Centrálním registru zbraní a ani správní orgány neevidovaly žádné rozhodnutí, že by komukoli vydaly povolení k nabytí této konkrétní zbraně podle zákona o zbraních. Přesto žalobce dalšími důkazními prostředky (vyjma správními orgány požadované kupní smlouvy) prokázal, že zbraň skutečně nabyt včetně všech dalších movitých věcí uložených v domě, který koupil. Správní orgány žalobcovo tvrzení o způsobu nabytí vlastnického práva nedůvodně neakceptovaly, ani je však nezpochybnily či nevyvrátily. Zbraň je přitom podle odborného vyjádření odboru kriminalistických technických expertíz zkorodované a nefunkční torzo s nefunkčními pohyblivými částmi a chybějícím táhlem přerušovače.
8. S ohledem na tyto skutečnosti nemohl být nijak dotčen veřejný zájem na požadavku státem evidovaného nakládání se zbraněmi. Správní orgány odňaly žalobci jeho vlastnické právo ke konkrétní movité věci, přestože žalobce splnil veškeré podmínky, aby mohl naplnit práva spojená s touto věcí, tedy zejména právo zbraň držet a nosit.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobcovo podání ze dne 7. 12. 2020 (označení jako žádost o vrácení věci, ke které žalobce připojil vyplněný tiskopis oznámení o nabytí vlastnictví zbraně) krajské ředitelství posoudilo podle jeho obsahu. Žalobce tímto podáním usiloval o získání zbraně, kterou našel ve svém domě, do dispozice a zahájení provedení registrace zbraně. Toto podání mělo vady, krajské ředitelství proto žalobce opakovaně vyzývalo k jejich odstranění. Dále žalovaný odkazuje na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože jde o nelegální zbraň, bylo pro provedení registrace klíčové prokázání vlastnictví k této zbraní. Na to byl žalobce upozorněn. Žalobci bylo také sděleno,

že zbraň není evidována v Centrálním registru zbraní a jedná se o nelegální zbraň. Povolení k nabytí, držení a nošení zbraně kategorie B podle § 12 odst. 5 zákona o zbraních, které bylo vydáno dne 29. 12. 2021, není listinou prokazující vlastnictví ke zbrani. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že vzhledem „ke všem v řízení spolehlivě prokázaným okolnostem“, za kterých byla zbraň předána policii, nebylo možné podmínku pro registraci splnit. Fyzická dispozice se zbraní nemá s prokázáním nabývacího titulu ke zbrani žádnou souvislost a podle žalovaného nebránila ve splnění důkazní povinnosti navazující na žalobcovo tvrzení o vlastnictví zbraně.

10. Žalovaný nesdílí ani žalobcův názor, že zbraň nabytí spolu s dalšími movitými věcmi uloženými v domě č. p. XA (ulice X, dále jen „žalobcův dům“), ke kterému nabytí vlastnické právo na základě kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018. Podle žalovaného nelze nalezenou zbraň považovat za součást, resp. příslušenství nemovité věci ve smyslu § 505 či 510 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Žalobcův dům je objektem k bydlení. Zbraň tedy není věcí, bez které by nemohl být naplněn její hlavní účel. Nejde ani o věc, která by zlepšovala funkčnost hlavní věci. Žalobce v kupní smlouvě nadto prohlásil, že se před jejím podpisem seznámil se stavem vybavení. Pokud by mu bylo známo, že součástí vybavení domu je i zbraň, postupoval by podle zákona o zbraních již v roce 2018. K tomu však nedošlo, což nasvědčuje tomu, že smluvní strany neměly o zbrani při převodu nemovité věci povědomí.
11. Z odborného vyjádření ze dne 22. 9. 2020 zpracovaného odborem kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „odborné vyjádření“) vyplývá, že po provedeném vyčištění a odstranění rzi a doplnění táhla přerušovače šlo o zbraň schopnou střelby, která konstrukčně a provedením odpovídá zbraním zařazeným do kategorie B. Nejde proto o nefunkční torzo, tedy zbraň, která by byla neaktivní a se kterou by nešlo střílet.
12. Povinností žalobce bylo prokázat jeho tvrzení, že je vlastníkem zbraně. To se mu nepodařilo. Oznámení o nabytí vlastnictví tedy trpělo vadou, která nebyla odstraněna. Prokázání vlastnického práva ke zbrani je s ohledem na § 41 a § 42 zákona o zbraních klíčové. Šlo o podstatnou vadu, která bránila v pokračování řízení. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že správní orgány odňaly žalobci vlastnické právo ke zbrani. Žalobce nabytí vlastnického práva ke zbrani neprokázal.
13. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Replika

14. Žalobce v replice uvádí, že nejde o nelegální zbraň. Zbraň pouze nebyla registrována v systému státních orgánů. Žalovaný používá zavádějící terminologii, která může evokovat, že se žalobce dopouštěl nezákonného výkonu vlastnického práva, čehož se však nedopustil.
15. Žalobce v roce 2020 předal státním orgánům informaci o existenci zbraně, která byla v přesně nezjištěné době uložena v jeho domě. Z okolností, za kterých se zbraň dostala do jeho dispozice, a z jejího stavu, žalobce předpokládal, že zjevně není registrována. V dobré víře sledoval svůj legitimní záměr dosáhnout provedení registrace, aby mohl plně realizovat vlastnické právo ke zbrani. Postup správních orgánů byl v rozporu se zásadami ochrany dobré víry a legitimního očekávání. Žádost o vrácení zbraně podal v době trvání výzvy správního orgánu vlastníkovu zbraně a současně v době, kdy platila mj. přechodná ustanovení zákona č. 13/2021 Sb., čl. II, bod 13, věta druhá (tzv. zbraňová amnestie), která umožňovala za tam stanovených podmínek provést k žádosti toho, kdo zbraň policii předal,

registraci zbraně, která předtím nebyla do té doby evidována. Žalobce očekával vydání rozhodnutí o registraci zbraně, anebo o nemožnosti zbraň registrovat.

16. Správní orgány měly provádět důkazy k tvrzení, že je žalobce jejím vlastníkem. Pokud předložené důkazy nerozptýlily pochybnosti správního orgánu, měl vycházet z žalobcova tvrzení, případně provést jím navržené důkazy, které by předběžnou otázku vlastnictví ke zbrani vyřešily.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. K otázce pravomoci správního soudu rozhodnout v této věci se soud vyjadřuje podrobněji níže. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce vyjádřil s tímto postupem souhlas. Žalovaný se k výzvě soudu k této otázce nevyjádřil, jeho souhlas s tímto postupem se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá.

Právní úprava a průběh správního řízení

19. Podle § 68 odst. 2 zákona o zbraních je každý, kdo nalezne zbraň nebo zakázaný doplněk zbraně, povinen neprodleně oznámit jejich nález nejbližšímu příslušníkovi policie nebo útvaru policie nebo obecnímu úřadu, který toto oznámení předá nejbližšímu útvaru policie. O oznámení vydá ten, kdo jej přijal, potvrzení.
20. Podle § 68 odst. 3 zákona o zbraních uloží útvar policie, jemuž byl podle odstavce 2 oznámen nález zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně, nalezenou zbraň nebo zakázaný doplněk zbraně a zabezpečí jejich úschovu po dobu 6 měsíců od jejich uložení. Nepřihlásí-li se jejich vlastník v této lhůtě, připadají nalezené zbraně nebo zakázaný doplněk zbraně do vlastnictví státu.
21. Podle § 68 odst. 4 zákona o zbraních připadají zbraň nebo zakázaný doplněk zbraně, které jejich vlastník opustil, do vlastnictví státu.
22. Podle § 42 odst. 1 zákona o zbraních je fyzická nebo právnická osoba, která nabyde vlastnictví ke zbrani kategorie A, B nebo C, na kterou nemá vydán průkaz zbraně, povinna tuto skutečnost oznámit na předepsaném tiskopise, jehož vzor stanoví prováděcí právní předpis, příslušnému útvaru policie do 10 pracovních dnů ode dne nabytí vlastnictví a současně předložit zbraň. V případě nabytí vlastnictví zbraně děděním (§ 66) počíná běh lhůty k ohlášení dnem, kdy rozhodnutí soudu o dědictví nabylo právní moci.
23. Podle § 42 odst. 3 zákona o zbraních je třeba v oznámení uvést osobní údaje nebo údaje identifikující právnické osoby, mezi nimiž došlo k převodu vlastnictví, údaje o zbrani kategorie A, A-I, B nebo C, které se oznámení týká, včetně údaje o ověření zbraně, a způsob převodu vlastnictví.
24. Podle § 41 odst. 1 zákona o zbraních musí být každá zbraň zaregistrována. Podle odst. 2 registraci zbraně uvedené v odstavci 1 provádí příslušný útvar policie na základě oznámení o nabytí vlastnictví ke zbrani a předložení zbraně. Dokladem o registraci je průkaz zbraně, který je veřejnou listinou.

25. Podle § 12 odst. 1 zákona o zbraních lze zbraň kategorie B nabývat do vlastnictví a držet nebo nosit jen na základě povolení, pokud tento zákon nestanoví jinak. O povolení podle odstavce 1 žádá držitel zbrojního průkazu nebo zbrojní licence na předepsaném tiskopise, jehož vzor stanoví prováděcí právní předpis (odst. 3).
26. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
27. Ze správního spisu plyne, že dne 11. 8. 2020 oznámil (viz úřední záznam na čl. 5 z téhož dne) pan K. B., že při provádění bouracích prací ve starém zděném domě na adrese X, našel na půdě pod haldou sutí a sena rezavou pistoli, vedle pistole ležel zásobník s náboji a tři papírové krabičky se 64 ks nábojů. Zbraň s náboji vyskládal na trám na půdě, věc oznámil policii a zbraň i s náboji jí předal. Kdo je majitel domu, nevěděl.
28. Dne 11. 8. 2020 krajské ředitelství na své úřední desce oznámilo nález zbraně v katastru města Beroun (jeden kus zbraně a 64 ks nábojů). V oznámení uvedlo, že se nepodařilo zjistit vlastníka zbraně, proto bude uložena na dobu šesti měsíců u krajského ředitelství. Nepřihlásili se ve lhůtě šesti měsíců její vlastníci, případně nalezená zbraň do vlastnictví státu.
29. V podání ze dne 19. 8. 2020 adresovaném krajskému ředitelství žalobce uvedl, že dne 11. 8. 2020 došlo při rekonstrukci v domě, který vlastní společně se svou manželkou, k nálezu zbraně – střelné zbraně s krátkou hlavní a několika kusů nábojů. Žalobce požádal, aby mu tyto předměty jako vlastníci byly vráceny (nebude-li zjištěno, že jejich prostřednictvím v minulosti došlo ke spáchání protiprávního jednání). Dodal, že je držitelem zbrojního průkazu pro skupiny B, C, E, a je tedy oprávněn tuto zbraň držet a nosit. Požádal také, aby byl vyrozuměn, bude-li nutno v souvislosti s vrácením provést konkrétní administrativní úkony, aby zbraň byla zavedena do příslušného registru.
30. Součástí správního spisu je dále odborné vyjádření (ze dne 22. 9. 2020) k nalezené zbraně. Zkoumáním bylo zjištěno, že jde o pistoli německé výroby, zn. Mauser, model HSc, ráže 7,65 mm Browning, výrobní číslo X, standardního výrobního provedení, s jedním příslušným zásobníkem. Zbraň vyrobená v roce 1944 se stopami mechanického opotřebení a po rozsáhlé hloubkové korozi je opatřena nacistickými vojenskými přijímacími značkami a značkou výrobce. Byla předložena silně zkorodována s nefunkčními pohyblivými částmi a s chybějícím táhlem přerušovače, v předloženém stavu tedy nebyla střelbyschopná. Po vyčištění, odstranění rzi a doplnění táhla přerušovače bylo možno provést zkušební střelbu. Pistole z technického hlediska svou konstrukcí a provedením odpovídá zbraním řazeným podle zákona o zbraních do kategorie B.
31. Vyrozměním ze dne 19. 10. 2020 krajské ředitelství žalobci sdělilo, že provedlo šetření, zda v souvislosti s nálezem zbraně nebyl spáchán přečin nedovoleného ozbrojování. Dospělo k závěru, že ke spáchání takového přečinu nedošlo, navrholo proto založení věci. Společně s vyrozuměním bylo žalobci zasláno odborné vyjádření a sděleno, že jeho žádost ze dne 19. 8. 2020 byla postoupena územnímu pracovišti v Příbrami.
32. V podání ze dne 4. 12. 2020, doručeným krajskému ředitelství dne 7. 12. 2020, označeným „Torzo pistole zn. Mauser HSc. v.č. X – žádost o vrácení věci“ žalobce uvedl, že dne 11. 8. 2020 vydal ústní pokyn pracovníkům společnosti, která prováděla stavební úpravy jeho domu, aby předali věc, která byla uložena na půdě domu a jevila se jako torzo pistole, kterou zakoupil spolu s dalšími součástmi domu č. p. 200/9 v roce 2018. Podle žalobce se nejedná o

věc opuštěnou. Vzhledem k tomu požádal jako majitel této věci a se zřetelem k § 1045 občanského zákoníku, aby mu byla zbraň vrácena, jakmile nebude třeba k „dalšímu administrativnímu řízení“. Je zřejmé, že s ohledem na její staří je vyloučeno, aby byla uvedena do střelbyschopného stavu. Nic proto nebrání vrácení majiteli (žalobci). Uvedl dále, že je držitelem zbrojního průkazu pro skupiny B, C, E. Pokud by nebylo možno bez dalších nutných administrativních opatření v souvislosti s registrací do evidenčních systémů torzo vrátit, požádal současně, aby zbraň byla zaregistrována do registru zbraní a aby jí byl vystaven průkaz, v němž bude uveden jako majitel. K tomuto podání žalobce přiložil formulář oznámení o nabytí vlastnictví zbraně, v němž uvedl své osobní údaje a údaje o zbraní, část formuláře osobní údaje fyzické osoby/identifikační údaje právnické osoby převádějící zbraň byla nevyplněna. Přiložil také výpis z katastru nemovitostí ze dne 4. 12. 2020, z něž mimo jiné vyplývá, že žalobce a jeho manželka jsou na základě kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018 (právní účinky zápisu k 17. 4. 2018) vlastníky pozemku p. č. st. 909 v k. ú. Beroun, jehož součástí je stavba č. p. 200 (ve které byla zbraň nalezena).

33. Na toto podání reagovalo krajské ředitelství přípisem ze dne 11. 12. 2020, v němž uvedlo, že žalobce musí prokázat, že je oprávněným držitelem zbraně a střeliva. Nálezy zbraní nebo střeliva upravuje zvláštním způsobem § 68 zákona o zbraních, který se použije namísto obecné úpravy v občanském zákoníku. Po uplynutí stanovené doby (po ohlášení nálezu) přechází vlastnické právo na stát, nikoli na nálezce, jak obecně stanoví § 1057 občanského zákoníku. Pokud se tedy žalobce považuje za oprávněného držitele zbraně a střeliva, musí prokázat jejich původ, či doložit doklad o nákupu. Potvrzení formou výpisu z katastru nemovitostí nelze považovat za doklad postačující k prokázání vlastnictví. Lhůta k doložení potřebných dokumentů uplyne dne 12. 2. 2021, kdy bude oznámení o nálezu sejmuto z úřední desky a nalezená věc připadne do vlastnictví státu.
34. Dne 11. 2. 2021 žalobce podal *„žádost vlastníka o vrácení věci a žádost o vydání povolení opravňující k nabytí vlastnictví podle zákona o zbraních“*. V ní zopakoval již dříve uvedené. Doplnil, že podle čl. II, bodu 1 kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018 mu byly odevzdány do vlastnictví nejen veškeré ve smlouvě specifikované nemovité věci, ale také veškeré příslušenství a součásti těchto nemovitých věcí, včetně zkorodovaného torza pistole. Poukázal též na to, že policie není oprávněna rozhodnout o vlastnictví zbraně, to přísluší výhradně soudu. Správní orgány jsou povinny respektovat žalobcovo vlastnické právo. Přejícná ustanovení (čl. II, bod 13) zákona č. 13/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní a střeliva, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 13/2021Sb.“), tedy tzv. zbraňová amnestie, umožňuje osobě, která předloží nelegálně drženou zbraň, požádat o vydání příslušného dokladu nebo povolení opravňujícího k nabytí vlastnictví. Podmínky zbraňové amnestie žalobce podle svého názoru splnil.
35. V odpovědi na toto podání ze dne 23. 2. 2021 krajské ředitelství odkázalo na svá předcházející sdělení a uvedlo, že zbraň v žádném případě není příslušenstvím nemovité věci ve smyslu občanského zákoníku.
36. Výzvou ze dne 12. 3. 2021 krajské ředitelství vyzvalo žalobce k odstranění vad podání ve lhůtě 10 dnů a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Ve výzvě uvedlo, že žalobce již dvakrát upozornilo na nutnost prokázat vlastnictví zbraně

(nikoli kupní smlouvu na nemovitost, ve které byla zbraň nalezena). Listiny prokazující vlastnictví však žalobce nepředložil. Podání ze dne 7. 12. 2020 tak nadále trpí vadami.

37. Usnesením ze dne 6. 4. 2021 krajské ředitelství řízení ve věci podání oznámení o nabytí vlastnictví zbraně zastavilo, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti.
38. Žalovaný k žalobcově odvolání usnesení krajského ředitelství rozhodnutím ze dne 30. 9. 2021 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, neboť se krajské ředitelství nevypořádalo se všemi námitkami uplatněnými žalobcem (zejména v podání ze dne 11. 2. 2021) a nevěnovalo se žádosti o vydání povolení opravňujícího k nabytí vlastnictví podle § 12 zákona o zbraních, která byla součástí podání ze dne 11. 2. 2021.
39. Krajské ředitelství následně výzvou ze dne 15. 11. 2021 vyzvalo k odstranění vad žádosti o vydání povolení podle § 12 zákona o zbraních a uhrazení správního poplatku za tuto žádost. K této výzvě žalobce dne 7. 12. 2021 zaslal vyplněný formulář žádosti o povolení k nabytí vlastnictví, držení a nošení zbraně kategorie B. Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2021 krajské ředitelství podle § 12 odst. 5 a 6 zákona o zbraních vydalo žalobci povolení vlastnit, držet a nosit zbraň kategorie B (pistole samonabíjecí, Mauser HSc., ráže 7,65 Browning, výrobní číslo X) a stanovilo, že tuto zbraň lze nosit pouze po provedené registraci a vydání průkazu zbraně podle § 41 zákona o zbraních.
40. Následně krajské ředitelství přípisem ze dne 7. 1. 2022 vyzvalo žalobce k odstranění vad podání ze dne 7. 12. 2020 (oznámení o nabytí vlastnictví zbraně) o doplnění údajů o osobách, mezi nimiž došlo k převodu vlastnictví. K oznámení stále nebyla připojena listina potvrzující nabytí vlastnictví ke zbrani.
41. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 14. 1. 2022 označeným „doplnění oznámení o nabytí zbraně ze dne 4. 12. 2020“. V něm uvedl, že registrace zbraně se provádí na základě předložení oznámení o nabytí vlastnictví zbraně (to již předložil a uvedl, že vlastnictví nabyl na základě kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018) a fyzického předložení zbraně (zbraň je v dispozici policie již od srpna 2020). Žádá proto o registraci zbraně. Povinností krajského ředitelství je akceptovat tvrzení o vlastnictví ke zbrani, neboť se na základě oznámení o nález zbraně přihlásil ve lhůtě 6 měsíců jako vlastník. Krajské ředitelství neobstaralo žádný důkaz o tom, že žalobce není vlastníkem zbraně. K tomuto podání připojil oznámení o nabytí vlastnictví zbraně, ve kterém byla jako osoba převádějící vlastnictví označena osoba, se kterou jako se stranou prodávající uzavřel kupní smlouvu na dům ze dne 13. 4. 2018, a jako způsob převodu vlastnictví tato kupní smlouva. V podání ze dne 15. 2. 2022 pak navrhl výsledky dvou svědků, kteří měli být vyslechnuti k obsahu kupní smlouvy.
42. Usnesením označeným v bodu 2 tohoto rozsudku krajské ředitelství řízení o týkající se oznámení o nabytí vlastnictví zbraně zastavilo. Uvedlo, že pro registraci zbraně je nutné prokázat způsob jejího nabytí. To žalobce neprokázal. Jak sám uvádí, nejedná se o nález podle § 1051 občanského zákoníku. Nález zbraně se řídí § 68 zákona o zbraních. Krajské ředitelství se dále věnovalo žalobcovým poukazům na rozsudky správních soudů, které nemělo za případné, i argumentaci odborným článkem zabývajícím se otázkou vlastnictví k nalezené zbrani. Konstatoval, že žalobce správně uvádí, že policie není oprávněna rozhodovat o vlastnictví zbraně. To patří do výlučné pravomoci soudů. Otázkou tedy zůstává, proč žalobce správnímu orgánu nepředložil rozhodnutí soudu, kterým bylo o vlastnictví ke zbrani rozhodnuto. Žalobce splnil svou zákonnou povinnost odevzdat nalezenou zbraň. Splňuje i podmínky pro vydání povolení k nabytí vlastnictví, držení a nošení zbraně kategorie B, neboť je držitelem platného zbrojního průkazu (proto mu

krajské ředitelství toto povolení vydalo). Toto povolení však nenahrazuje listinu prokazující vlastnické právo (jde pouze o jednu z podmínek pro nákup zbraně kategorie B). K registraci je nutné doložit doklad o oprávněném nabytí zbraně. Na zbraň odevzdanou před účinností zákona č. 13/2021 Sb. nelze uplatnit tzv. zbraňovou amnestii. Kupní smlouva ze dne 13. 4. 2018 není listinou, která by prokazovala nabytí vlastnictví ke zbrani. Tím, že žalobce uvedl prodávající jako osobu, od které nabyl vlastnické právo ke zbrani, nic nemění na faktu, že zbraň je stále nelegální. Pokud by prodávající byla teoreticky majitelkou zbraně, nepředložila usnesení soudu, ze kterého by bylo vyplynulo, že zbraň získala v dědickém řízení, a vzhledem k tomu, že není držitelkou zbrojního průkazu, nepřevdala zbraň na žalobce. Krajské ředitelství nezpochybnilo platnost kupní smlouvy na dům. Na jejím základu ale nevzniklo vlastnické právo ke zbrani. Výsledky navrhovaných svědků by k prokázání oprávněného vlastnictví nepřispěly, a to už jen proto, že osoba, od které žalobce dům koupil, jako svědek navržena nebyla.

43. Proti usnesení krajského ředitelství brojil žalobce odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení potvrdil. Žalovaný se ztotožnil z důvody, pro které krajské ředitelství řízení zastavilo. Doplnil, že zbraň nelze považovat za součást či příslušenství nemovité věci, kterou žalobce nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018. Ani s ohledem na případné zvyklosti nelze podle legální definice obsažené v občanském zákoníku uvažovat o zbrani jako o možném příslušenství nemovitosti. Příslušenství musí splňovat podmínku společného hospodářského využití s věcí hlavní (a funkční podřízenosti věci hlavní). Samotná kupní smlouva, jejímž předmětem byla nemovitá věc včetně dále nespecifikovaných součástí a příslušenství, není relevantním dokladem o nabytí vlastnictví ke zbrani.

Pravomoc soudu

44. Soud se před posouzením žaloby zabýval otázkou, zda má vůbec v dané věci pravomoc rozhodnout. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, jádro sporu mezi účastníky řízení představuje otázka, zda se žalobci podařilo prokázat vlastnické právo k nalezené zbrani, resp. zda toto vlastnické právo mohl nabýt jako příslušenství/součást nemovité věci (domu č. p. 200). Spor o vlastnické právo je však sporem plynoucím z poměrů práva soukromého. Pravomoc k rozhodování o takových sporech mají soudy v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).
45. Jak uvedl Ústavní soud např. v nález ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 14/06 (důraz přidán soudem): *„Pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním nebo ve správním soudnictví, je rozhodující soukromoprávní nebo veřejnoprávní povaha zásahu do vlastnického práva, nikoliv právní povaha vlastnického práva samotného. Napadá-li žalobce rozhodnutí o vyvlastnění nebo o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene, není předmětem soudního řízení sama otázka vlastnického práva (není zde spor o vlastnické právo), nýbrž jeho předmětem je přezkum rozhodnutí o vyvlastnění nebo o nuceném omezení vlastnického práva. Právě tento právní titul, a nikoliv vlastnické právo samotné, je věcí ve smyslu § 7 o. s. ř., a jeho povaha je určující pro stanovení civilní nebo správní soudní pravomoci.“*
46. Obdobně není v nyní projednávané věci otázka vzniku a existence žalobcova vlastnického práva samotným předmětem soudního řízení. Tím je otázka, zda bylo možno vyhovět jeho žádosti o registraci zbraně podle § 41 zákona o zbraních (řízení o této žádosti bylo zahájeno podáním oznámení o nabytí vlastnictví zbraně). Zákon o zbraních pro kladné vyřízení

takové žádosti stanoví několik podmínek – zbraň musí být policii předložena (mezi účastníky řízení není sporu o splnění této podmínky), osoba žádající o registraci je oprávněna zbraň podle tohoto zákona vlastnit, držet nebo nosit (tato podmínka je též splněna, neboť žalobci bylo dne 29. 12. 2021 vydáno povolení podle § 12 zákona o zbraních) a v neposlední řadě též žadatel musí předložit oznámení o nabytí vlastnictví ke zbraní. Pro kladné vyřízení žádosti přitom z logiky věci nepostačuje, aby žadatel předložil toto oznámení v jakékoli podobě, ale je třeba, aby toto oznámení bylo úplné (tedy vyhovovalo všem zákonným požadavkům stanoveným v § 42 zákona o zbraních) a údaje v něm byly pravdivé a náležitě doložené (§ 52 správního řádu). Účastník řízení tedy musí mimo jiné doložit, od koho a jakým způsobem zbraň do svého vlastnictví získal a tyto skutečnosti také musí prokázat. Nepostačuje pouhé ničím nepodložené tvrzení o existenci vlastnického práva, aniž by toto tvrzení bylo důkazně náležitě podloženo. Úkolem správních orgánů je pak předložené důkazy provést a na základě jejich hodnocení uvážít, zda prokazují tvrzení účastníka řízení. V daném případě správní orgány dospěly k závěru, že žalobce své tvrzení o vlastnickém právu ke zbraní neprokázal, řízení o jeho žádosti proto zastavily.

47. Otázka existence žalobcova vlastnického práva (a jeho prokázání) je tak v daném případě otázkou předběžnou, o které mohou autoritativně rozhodovat pouze civilní soudy. Není-li ale takového rozhodnutí, nic nebrání tomu, aby si o této otázce učinil úsudek sám správní orgán, případně posléze správní soud. Civilní soud totiž dosud o této otázce pravomocně nerozhodl, resp. z podání účastníků řízení ani správního spisu tato skutečnost neplyne, a nejde ani o otázku, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu, o kterých si správní orgán sám úsudek učinit nemůže [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Obdobně si podle § 52 odst. 2 s. ř. s. o této otázce může učinit úvahu též správní soud. Taková úvaha samozřejmě není pro soud v případném občanském soudním řízení právně závazná. Nesouhlasí-li tedy žalobce s jejím posouzením, nic mu nebrání iniciovat občanské soudní řízení o určení vlastnického práva.
48. Tím soud reaguje i na žalobní argumentaci, podle které správní orgány žalobci protiústavně odňaly jeho vlastnické právo ke zbraní. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného, správní orgány v daném řízení nemohly autoritativně rozhodnout o existenci, případně o odnětí žalobcova vlastnického práva, a z obsahu jejich rozhodnutí ani neplyne, že by tak učinily. Otázka prokázání existence vlastnického práva však byla stěžejní předběžnou otázkou pro posouzení žalobcovy žádosti o registraci zbraně (resp. úplnosti a správnosti jeho oznámení o nabytí vlastnictví zbraně), o níž si při neexistenci pravomocného rozhodnutí civilního soudu o této otázce musely učinit úsudek samy, přičemž dospěly k závěru, že své tvrzení o vlastnictví zbraně žalobce neprokázal. Tímto závěrem však autoritativně nerozhodly, že žalobce vlastnické právo ke zbraní nemá, či jej pozbývá, jak se snaží sugerovat žalobce.
49. Ani správní soud se nemůže autoritativně v tomto řízení k otázce žalobcova vlastnického práva vyjádřit (neboť k tomu není příslušný). Posoudit na základě podané žaloby může toliko, zda správní orgány postupovaly správně, pokud řízení o žalobcově žádosti zastavily pro neodstranění vady. Součástí této úvahy pak je i to, zda žalobcovo podání mělo vady, tedy zda žalobce skutečně neprokázal nabytí vlastnického práva ke zbraní. Tím však soud nijak nevybočuje ze své pravomoci, neboť postupuje podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého soudy ve správním soudnictví rozhodují mimo jiné o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, což je právě tento případ.

Posouzení žaloby

50. Soud v první řadě nemůže přisvědčit žalobnímu tvrzení, že nalezená věc, o níž se vede spor, je pouze „*zkorodovaným a nefunkčním torzem zbraně s nefunkčními pohyblivými částmi a chybějícím dílem – táhlem přerušovače*“. Z odborného vyjádření totiž vyplývá, že po vyčištění, odstranění rzi a doplnění táhla přerušovače byl možno provést zkušební střelbu a že předložená zbraň je palnou střelnou zbraní, která z technického hlediska odpovídá zbraním řazeným do kategorie B. Z uvedeného podle soudu tedy vyplývá, že v daném případě nejde o pouhé nefunkční torzo zbraně, ale o zbraň, která je po provedení jednoduchých oprav a úprav střelbyschopná a spadá do kategorie B. Je proto třeba na ni plně aplikovat shora citované zákonné požadavky týkající se této kategorie zbraní. V této souvislosti je nutno poukázat též na závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 18. 6. 2008, č. j. 1 As 26/2008-69, podle kterého zabezpečovacím a dalším povinností podle zákona o zbraních musí podléhat i zbraně, které jsou (dočasně) nepoužitelné či nefunkční (např. odstraněním některé jejich podstatné součástky, roznětky apod., které lze kdykoliv namontovat či vložit zpět a získat tak plně funkční zbraň). Jiný výklad by byl obcházením zákona, jehož účelem je poměrně striktní úprava zacházení s životu nebezpečnými předměty.
51. Nabývání a držení zbraní je z legitimních důvodů přísně regulovanou oblastí. Na požadavky veřejnoprávní regulace proto nelze za žádných okolností rezignovat. Hodlal-li tedy žalobce dosáhnout registrace zbraně, musel splnit veškeré zákonem předpokládané podmínky, mezi které, jak již soud uvedl shora, patří mimo jiné předložení perfektního oznámení o nabytí vlastnictví ke zbrani podle § 42 zákona o zbraních, a současně bylo jeho povinností tvrdit, že vlastnictví ke zbrani nabyt, věrohodně doložit. Žalobci proto obecně nelze přisvědčit, že vzhledem k okolnostem, za kterých se zbraň dostala dne 11. 8. 2020 do dispozice policie, nebylo možno podmínku prokázání vlastnického práva konkrétní listinou splnit. Nedisponoval-li totiž žalobce dokladem, který by jeho vlastnické právo prokazoval, nebyl oprávněn o registraci zbraně žádat (resp. oznamovat nabytí vlastnictví ke zbrani). Není přitom pravdou, že by krajské ředitelství vyzývalo k předložení (jen a pouze) právě kupní smlouvy na zbraň. Ve výzvách k doložení tvrzení o vlastnickém právu ke zbrani jej opakovaně poučilo, že pokud se považuje za oprávněného vlastníka zbraně, musí předložit listinu, která to prokazuje, aniž by výslovně uvedlo, že má jít právě a jen o kupní smlouvu. Žádnou takovou listinu ale žalobce nepředložil a své vlastnické právo neprokázal.
52. Žalobce se mylně domnívá, že vlastnické právo prokázal předložením kupní smlouvy ze dne 13. 4. 2018. Podle jejího čl. II, bodu 1 se prodávající zavazuje odevzdat kupujícím (jedním z kupujících byl i žalobce) nemovité věci popsané v čl. I smlouvy (pozemek p. č. st. XB, jehož součástí je stavba – budova č. p. 200 – objekt k bydlení, a pozemky p. č. XC a XD, vše v k. ú. Beroun) se všemi právy a povinnostmi a se všemi součástmi a veškerým příslušenstvím a umožnit jim nabytí vlastnické právo. Žádné další nemovité či movité věci, který by měly být předmětem převodu vlastnického práva mezi prodávající a kupujícími (případně mezi prodávající a žalobcem) tato kupní smlouva nevymezuje. Žalobce po celou dobu správního řízení i nyní v žalobě tvrdí, že zbraň nabyt jako „součást“ či „příslušenství“ nemovitých věcí, které byly předmětem kupní smlouvy, konkrétně pozemku p. č. st. XB, jeho součástí je stavba – objekt k bydlení.
53. Tomuto tvrzení nemůže soud shodně se správními orgány přisvědčit. Podle § 505 občanského zákoníku je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí. Podle § 506 odst. 1 občanského zákoníku je součástí pozemku prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo

upevněno ve zdech. Soud je přesvědčen, že je na první pohled zřejmé, že již samotná povaha nemovité věci – pozemku, jehož součástí je dům určený k bydlení, vylučuje, aby její součástí byla palná střelná zbraň. Není splněna ani druhá podmínka § 505 občanského zákoníku, tedy že by zbraň od této nemovité věci nemohla být oddělena, aniž by se tím pozemek s domem znehodnotil. Je naprosto běžné, že domy k bydlení jsou a mohou být užívány bez součásti, jakou je palná střelná zbraň. Nejedná se ani o prostor nad a pod povrchem pozemku, či o něco, co bylo zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech. Nejde tedy ani o součást nemovité věci ve smyslu § 506 odst. 1 občanského zákoníku.

54. Zbraň není ani příslušenstvím této nemovité ve smyslu § 510 odst. 1 občanského zákoníku. Podle tohoto ustanovení je příslušenství věci vedlejší věc vlastníka u věci hlavní, je-li účelem vedlejší věci, aby se jí trvale užívalo společně s hlavní věcí v rámci jejich hospodářského určení. Hospodářským určením dané nemovité věci je bydlení. Nemůže být sporu o tom, že palná střelná zbraň není věcí, která by k tomuto účelu (hospodářskému určení), tedy bydlení měla být užívána.
55. Shodný právní názor správní orgány žalobci opakovaně sdělily a je též součástí napadeného rozhodnutí. Žalobce však proti němu v žalobě žádnou věcnou polemiku nevznese, pouze setrval na svém tvrzení. Jak vyplývá ze shora uvedeného, tento právní názor správních orgánů je správný, a tvrzení žalobce tedy nedůvodné.
56. Soud doplňuje, že žalobce nemohl zbraň originárně nabýt jejím přivlastněním jako věci opuštěné ve smyslu § 1045 odst. 1 občanského zákoníku, neboť to vylučuje speciální ustanovení - § 68 odst. 4 zákona o zbraních, podle kterého opuštěná zbraň připadá do vlastnictví státu. K nabytí vlastnického práva nemohlo dojít ani podle § 1057 občanského zákoníku, podle jehož odst. 1 nepřihlásí-li se nikdo o věc do jednoho roku od vyhlášení nálezce, může nálezce, obec nebo jiná osoba, které byla věc svěřena, nakládat s věcí jako poctivý držitel. Uplynou-li tři roky od vyhlášení nálezce, nabude nálezce, obec nebo jiná osoba, které byla věc svěřena, vlastnické právo k věci nebo k výtěžku za ni strženému (§ 1057 odst. 3 občanského zákoníku). I ve vztahu k tomuto ustanovení totiž zákon o zbraních obsahuje speciální ustanovení, které je nutno aplikovat přednostně. Podle § 68 odst. 3 tohoto zákona nepřihlásí-li se vlastník ve lhůtě 6 měsíců od oznámení nálezce zbraně, připadá zbraň do vlastnictví státu.
57. Stejně tak nelze na věc aplikovat ustanovení občanského zákoníku o nálezce věci skryté, podle nichž o nálezce věci zakopané, zazděné nebo jinak skryté (což by dle žalobcem popsaných okolností nálezce zbraně na půdě mohlo jinak připadat v úvahu) platí totéž, co o nálezce ztracené věci (§ 1063), přičemž není-li zřejmé, komu skrytá věc patří, oznámí nálezce její nalezení vlastníku pozemku a obci, na jejímž území byla nalezena (§ 1064 odst. 1 před středníkem). Podle § 1064 odst. 2 občanského zákoníku platí, že *nepřipadne-li skrytá věc podle jiných právních předpisů do vlastnictví státu*, kraje nebo obce, ujedná si nálezce s vlastníkem pozemku, kdo z nich si věc ponechá a vyplatí druhému polovinu ceny věci. Neshodnou-li se, náleží věc vlastníku pozemku a ten nálezci zaplatí polovinu její ceny. V dané věci se však též přednostně uplatní § 68 odst. 3 zákona o zbraních, neboť jde stále o nálezce zbraně, byť zbraně skryté, a nepřihlásí-li se ve lhůtě její vlastník, připadne-li skrytá věc (zbraň) podle jiných právních předpisů (zákona o zbraních) do vlastnictví státu.
58. Zákon o zbraních tedy na rozdíl od občanského zákoníku jako *lex specialis* vylučuje, aby se poctivým držitelem, případně vlastníkem stal nálezce zbraně, resp. vlastník pozemku (stavby, která je jeho součástí), na kterém byla skrytá zbraň nalezena.

59. K obecné námitce, že správní orgány měly provést důkazy k žalobcově tvrzení o vlastnictví zbraně, soud ve stejné míře obecnosti uvádí, že správní orgány vycházely ze všech jim dostupných podkladů. Zbraň prověřily v Centrálním registru zbraní a zjistily, že není registrována. Vlastníka zbraně se jim zjistit nepodařilo. Provedly veškeré žalobcem navržené důkazy, případně přezkoumatelně zdůvodnily, proč k jejich provedení nepřistoupily. To se týká zejména navržených výsledků svědků (dcery bývalé majitelky žalobcova domu a realitního makléře). K nim uvedly, že jde o důkazy, které nejsou způsobilé prokázat spornou skutečnost, s čímž se soud ztotožňuje. Žalobce pak neprovedení navržených výsledků v žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje.
60. Tvrzení v replice, podle kterého žalovaný používá termín „nelegální zbraň“, což může evokovat, že se žalobce dopouštěl nelegálního výkonu vlastnického práva ke zbraní, soud nepovažuje za řádně uplatněný žalobní bod, neboť jde o tvrzení, které vůbec nemíří proti důvodům napadeného rozhodnutí. Lze proto pouze stručně poznamenat, že nic takového z rozhodnutí správních orgánů neplyne. Naopak, jak soud rekapituloval shora, součástí správního spisu jsou i vyrozumění a návrh na založení věci ze dne 19. 10. 2020, ze kterých plyne, že krajské ředitelství nezjistilo, že by se nějaká osoba (natož pak žalobce) dopustila přečinu nedovoleného ozbrojování.
61. Námitku, podle které se na žalobce měla uplatnit tzv. zbraňová amnestie podle přechodných ustanovení zákona č. 13/2021 Sb., uplatnil žalobce poprvé až v replice, tedy opožděně. Shodně se správními orgány však soud nad rámec nutného odůvodnění konstatuje, že podle čl. II, bod 13 těchto přechodných ustanovení (důraz přidán soudem) „*trestnost nedovoleného ozbrojování zaniká u osoby, která bez oprávnění přechovává zbraň nebo střelivo a která je dobrovolně ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona a nejpozději pak ke dni 31. července 2021 předá policii; policie vydá o převzetí potvrzení. Pokud nebyly zbraň nebo střelivo použity ke spáchání trestného činu, je ten, kdo je podle věty první policii předal, oprávněn do 6 měsíců ode dne doručení výzvy příslušného útvaru policie požádat o vydání příslušného dokladu nebo povolení opravňujících k nabytí vlastnictví, držení a případně nošení takové zbraně nebo střeliva anebo je přenechat do vlastnictví státu; jinak se postupuje podle § 64 zákona č. 119/2002 Sb. obdobně*“. Zákon č. 13/2021 Sb. nabyl účinnosti dne 30. 1. 2021, v souzené věci však není sporu o tom, že zbraň byla policii předána dne 11. 8. 2020. Přechodná ustanovení tohoto zákona tak již z tohoto důvodu není možno v dané věci vůbec aplikovat.

Závěr a náklady řízení

62. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. srpna 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu